
De mørke Nætter

Et stykke journalistik af

Kaj Munk

Udgivet i 2015. Teksten må i denne form frit benyttes med angivelse af Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet, som kilde.

Kaj Munk Forskningscentret, Aalborg Universitet.

Indhold

De mørke Nætter

4

De mørke Nætter

De mørke Nætter

De mørke Nætter

Af Kaj Munk

Nationaltidende, d.23.8.1936[1]

Saa har de lyse Nætter pakket Sommerfuglenettet sammen og er draget af Lande. Hjertet bliver saa mærkeligt tungt og massivt. Det ved med det samme, at nu kan det sidde derinde og passe sit Hverdagsarbejde, der er ikke noget ved at komme ud at flagre, ingen kaster Net efter det mer. Sidde derinde paa sin Pude som en spiddet Sommerfugl, kan det, og baske med Vingerne et lille Øjeblik, og saa er det forbi, helt forbi. I Forgaars begyndte de lyse Nætter, og allerede i Gaar hørte de op. Og saa var der tilmed denne Gang et Par Streger Maane til at formidle Overgangen. Men nu har den ogsaa takket af. Saa sidder Vinterens sorte Nat i den lune Augustluft. Ja, for det er, som om Sommeren ret vil vise, at den stadig staar i sin fulde Kraft; andet maa man ikke lade sig forlokke til at tro, selv om Nætternes Elverspil fik Ende; den aabner Morgenens Sol, der tindrer i Dugg, den hvælver sin høje blaa Himmel over Dagens endnu mange Timer, den lader sin Aftenrøde guldgløde bag Grenenes Fletværk og det dirrende Løv. Men Fuglene er tavse; hvor, straalende end Solskinnet smiler og ler omkring dem, siger de ingenting, og Stærne begynder at flokkes paa Markerne og Storkene at holde Øvelser over Engene. Og naar Baalet i Vest er slukket, og du famler dig frem mellem Træerne i den tavse, mørke Nat, hvor kun den varme Luft fortæller, at Sommeren er her endnu, kan en Rædsel gribe dig, du synes, at Taget har sænket sig over dig, at Væggene er rykket dig kvælende nær, du føler dig haabløst indelukket, evig alene, denne kvalme Luft, dette tunge Mørke, denne Livløshed, og du maa løbe, blot for at vise dig selv, at du kan det, at dine Lemmer fungerer endnu, du har Magten over dem og Rum nok til dem, og du tørner mod Stammer, og Kviste pisker dig i Øjnene, og det gør godt, at noget gør ondt. Saa naar du ud fra Træernes Tranghed, og pludselig er Loftet løftet, Væggene veget, Uendeligheden breder sig om dig, de høje, velsignede Stjerner staar over dig, og det duggsprængte, duftende Græs væder dine Fødder. Og paa en Gang faar du de mørke Nætter inderligt kære, saa længe de blot ikke er altfor mørke, saa længe de bestænker dine Fødder med Dugg og tænder Stjerner over dit Hoved. Træt var dit Hjerte jo blevet af Sommerens Uro, den evindeligt kimende Fuglesang, den skamløse Kappestrid mellem alle Vækster, Dagens lange Travlhed og Nattens koglende Spil, træt var dit Hjerte blevet af sin Flugt for Fængernes Net. Kom kun, du høje Nat, kom med din Tavshed, din Dugg, dine Stjerner, kom og giv Hvile.

Kaj Munk.